

På hospitalet

– Hold kæft, hvor var jeg bange. Tom sad på sengen, mens Lasse, Mark og Rosa stod ved siden af.

Mie lå i sengen i en hvid skjorte.

– Kan du slet ikke huske, hvad der skete? sagde Mark

– Næh, kun at jeg fik en drink ovre i fyrenes teltlejr. Den med piratflaget.

– Ham Benjamin, der ringede, sagde, at du var gået ud som et lys. Han mente, at en af fyrene havde puttet noget i din drink. Tom så bekymret på Mie.

– Det er sgu strengt, sagde Lasse.

– Ja, men hvor var det godt, ham Benjamin tænkte klart, sagde Mark. – Han kunne lige så godt have været ligeglåd.

– Hvordan fik han fat i jer? Mie kunne ikke få tingene til at hænge sammen.

– Han fandt din mobil og ringede op til det sidst kaldte nummer, sagde Tom. – Og det var jo mit.

– Kvik fyr, sagde Mark og lod Tom fortsætte:

– Heldigvis var vi på vej herud. Der gik kun 10 minutter, fra Benjamin ringede, til vi fandt dig. Du var ikke til at komme i kontakt med. Helt bevidstløs. Så vi ringede efter en ambulance.

– Men du nåede lige at kaste op ud over min nye skjorte, grinte Mark.

Billedet af sig selv liggende i græsset halvt påklædt og med opkast over det hele gav Mie kuldegysning.

– Jeg er så flov. Tænk, at I skulle finde mig sådan, sagde hun og stirrede ned i dynen. – Det er jeg virkelig ked af.

– Hold dog op, Mie, sagde Tom. – Alt tyder på, at en idiot har proppet noget i din drink. Hvordan helvede skulle du vide det?

Det vidste Mie heller ikke. Der var intet, der havde virket forkert. Erik havde været lidt kæk og højrøstet, men ...

Pludselig følte hun sig helt kold og svedte på samme tid over hele kroppen.

– Du ryster jo, sagde Rosa. – Skal vi hente en sygeplejerske?

– Nej, de ... det er ikke noget, sagde Mie med svag stemme. Tanken om, hvad der måske var sket, gav hende kvalme. Hvad havde Erik gjort ved hende? Havde han ...? Mie kunne intet huske. Hun havde ingen smerter i underlivet, men ... Hun mærkede efter under dynen og fik fat i nogle mega underbukser. Helt sikkert ikke hendes egne. Hvor var hendes nye g-strengs-trusser? Var det Erik, der havde revet dem af?

– Du er helt bleg. Rosa blev ved. – Jeg kan ikke lide det her.

Mark og Lasse sprang op i samme sekund og var på vej ud ad døren.

– Nej, nej! Hørte Mie sig selv råbe, mens hun så Mark og Lasse ramle ind i en fyr, der var på vej ind.

Det var Benjamin. Han kom med en buket roser, som han smed på dynen.

– Hej, smilte han. – Godt at se dig igen.

– Hej, sagde Mie og mærkede et sug i ma-

ven. Han var lige så lækker, som hun huskede. Og tænk, at han havde taget roser med.

Benjamin hilste på de andre og fortalte, at han havde meldt overfaldet til politiet. Teltpladsen var blevet gennem søgt, men desværre var Erik ikke blevet fundet. Han var pist væk.

– Jamen, du kendte ham da, ikke? sagde Tom.

– Ikke særlig godt, sagde Benjamin og satte sig i vindueskarmen. – Første gang, jeg mødte ham, var på vej til festivalen. Men det bliver i hvert fald den sidste.

– Jamen, politiet må da kunne finde ham, sagde Rosa vredt.

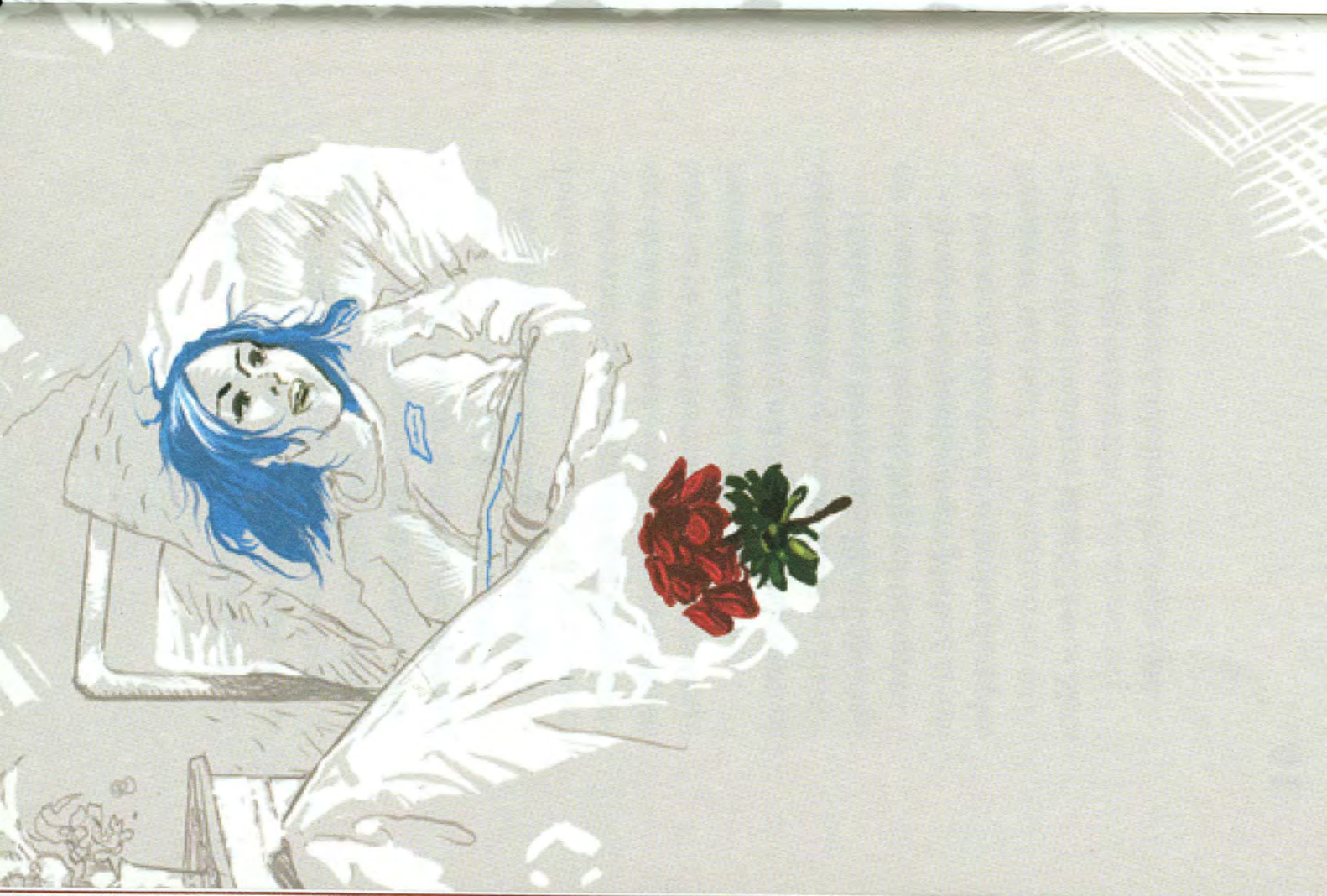
– Måske! sagde Benjamin. – En af Eriks venner truede mig, hvis jeg hjalp politiet mere.

– Truede med hvad? spurgte Mark.

– Det har jeg ikke lyst til at tænke på, sagde Benjamin.

– Det er ikke for noget, afbrød Rosa. – Men Toms far skal snart spille.

– Så vigtigt er det heller ikke, sagde Tom.

Mie havde glemmt alt om bandet. Det var det, hun havde glædet sig mest til, og nu ... Tom havde været så stolt over, at hans far havde fået den bedste spilletid.

- Smut I bare, så bliver jeg lidt, sagde Benjamin.
- Ja, gør I det, tilføjede Mie hurtigt.
- Nå, I vil måske helst være alene? Lasse lavede kyssebevægelser med læberne.
- Lasse! Mie stak sit ben ud fra dynen og gav ham et spark.
- Nu ligner du dig selv igen, drillede Lasse.
- Og røde kinder passer bedre til blåt hår. Mie mærkede varmen i kinderne. Hun plejede ellers aldrig at rødme. Shit! Hvor pinligt!

- Så du, da jeg faldt om? spurgte Mie stille, da de andre var gået.
- Benjamin nikkede.
- Så du mig hele tiden? Eller var jeg væk sammen med Erik?
- Benjamin gumlede i sin læbe og hoppede ned fra vinduet.

– Erik slæbte dig om bag et telt, sagde han.

– Jeg hørte dig. Du græd, så jeg gik derom.

– Jeg vil vide, hvad der skete. Mie satte sig bestemt op i sengen.

– O.k. Benjamin trak vejret dybt. – Da jeg kom, var Erik ved at hive sine underhylere ned. Han lænede sig ind over dig. Men i det samme kastede du op. En tyk stråle midt i hans ansigt ... og så.

– Skete der ikke mere?

– Nej, ikke på den måde.

Mie lænede sig tilbage i sengen.

– Tusinde tak! sagde hun og sukkede dybt.

– Først redder du mig fra ham, den nar, og nu redder du min dag. Du må endelige sige, hvis der er noget, jeg kan ...

– Du kan f.eks. love at gå ud sammen med mig, når du slipper herfra, afbrød Benjamin.

Mie stirrede på den mørkhårede fyr, der stod ved siden af hendes seng. Hans øjne var lige til at svømme væk i, og han var vildt lækker. Måske havde hun hørt forkerf. Hun måtte jo ligne lort og lagkage i det hvide hospitalstøj

og uden makeup. Hvorfor skulle han have lyst

til at gå ud med hende? Hun skulle lige til

at komme med en dum kommentar, da hun fangede Benjamins øjne. De var pludselig

ikke glade mere. Da han mødte hendes blik, kiggede han ned.

– Hvis ikke du har lyst, er det selvfølgelig o.k., sagde han.

– Om jeg har, sagde Mie. – Der er ikke noget, jeg har mere lyst til.

– Super, sagde Benjamin og kiggede over mod døren, der i det samme gik op.

En sygeplejerske kom hen til sengen.

– Mie trænger til lidt ro nu, sagde hun og tjekkede, om der stadig var saftevand i kanden på sengebordet.

– Jeg skal også af sted, sagde Benjamin. Han bøjede sig hen mod Mie og hviskede: – Jeg er vild med dit blå hår.